

"הַטְּלָפוֹן לֹא מַפְסִיק לְצַלֵּץ מִשְׁמַחַת תּוֹרָה בַּבּוֹקֶר..."

המנט הנהיר טקינלנו אמט מכ"ק מרן רבינו שליט"א בעקבות המצב בארה"ק - תשרי תשפ"ד

***

בימים האלה יש שאלה אחת אמיתית שבוערת.

רק שאלה אחת שאמורה להיות מול עינינו ולהעסיק אותנו:

היכן אנחנו רוצים למצוא את עצמנו??? האם מלאים בחרדות עד כדי אובדן הדעת - או מלאים בחיבור עד כדי כך שאנחנו עוסקים גם בלחזק ולחבר אנשים אחרים בסביבתנו...

זו השאלה, ואין בלתה.

בימים האלה, שהכול מסביב רועד, והרגשות צפים, ואין בהירות, והחרדות משתלטות על ההיגיון. הנתונים לא מפסיקים לזרום, והמידע החדש מצמרר יותר מהקודם לו...

בימים האלה יש בעיקר שני נושאים שבוערים:

את המקום הראשון והלא מכובד תופסים הפחדים והחרדות, כמובן...

הפחד ממה שעלול לקרות, והאם לקנות מים לשבוע או לחודשיים ("אם אתה רוצה לקנות - תקנה", אמר הרבי, "מקסימום תפתח אחר כך גמ"ח לקמח ומים... זה לא משנה מה אתה עושה בפועל, משנה היכן הראש שלך נמצא...") אוכלים את הלב.

והאם לצאת לרחוב?

ומה אומרים לילדים כשאנחנו בעצמנו לא רגועים?

אבל יש גם עוד נושא אובססיבי, קשוח לא פחות, שמעסיק אותנו מאוד בימים האלה, ומתברר כזירת התמודדות לא פשוטה:

צריכת החדשות...

ובכן, לפני שאנחנו מחפשים פתרון, עלינו להבין מה בעצם קורה איתנו. מהי המלחמה הזו בעצם.

יש בורא לעולם, והבורא הזה מחפש ידיד אמיתי. ידיד נפש שישמע את מה שכואב לו, ישתתף בצער שלו, יפנה מזמנו ויקדיש את ליבו להאזין למה שכואב לו לבורא.

מובן מאליו, וכל מי שטעם את הטעם המתוק של שיחת נפש עם ידיד יכול להעיד על כך, לא משנה אם הוא היה בצד של המשתף או המשתף - שניהם יוצאים אחר כך עם הרגשת עונג מיוחדת. יש איזו תחושת כבוד ונעימות, המשתף - כי הקשיבו לו, והמקשיב - כי סמכו עליו ברמה כזו שמשתפים אותו בסודות הכי כמוסים.

הידידים הקרובים של הבורא, אלה אנחנו.

הוא רוצה לדבר איתנו. רוצה שנקשיב לו, שנשמע מה הרצונות והכאבים שלו. אז הוא שלח לנו מכשיר טלפון מיוחד שנקרא 'מערכת רגשית'.

כשהוא רוצה לדבר איתנו - אנחנו מרגישים לפתע איזשהו 'צלצל', אחת המנגינות במערכת הרגשית מתחילה לצלצל בתוך הלב. לפעמים זו מנגינה של 'כעס', לפעמים מנגינה של 'תאוה', או אולי 'שליטה' ואפילו, כמו שקורה עכשיו, צלצל של 'פחד'...

הפחד הזה, הוא שיחה יזומה של הבורא איתנו.

וגם הרגש הבוהר להתעדכן בחדשות - הוא סוג של צלצל...

בעת, עלינו לברר רק מהם הוראות היצון. איך עונים לשיחה - ומהם ההנחיות לשעת מעשה...

*

נתחיל עם הפחדים והחרדות. כי באמת, מדובר במצב לא פשוט בכלל ויודעי דבר מתארים זאת כמצב שלא היה מאז ימי השואה הנוראה. נו, ולב מי לא יחרד במצב כזה?

אבל הבה נתבונן לרגע, מהו בכלל פחד?

פחד נשמע כמו משהו מרחיק, רגש שחוסם את התחושה החיובית ותופס את המוח ברמה כזו שאי אפשר לתפקד כמו אנשים נורמליים בשום תחום שגרתי. אנחנו עסוקים בחששות על מה שעלול לקרות, מתדלקים את ההרגשה באמצעות שפע המידע הזורם, ופשוט מ-פ-ח-ד-י-ם.

האם יכול להיות דבר כזה פחד טוב, פחד חיובי, פחד שמקרב?

לכאורה לא. פחד הוא ממש הפוך מִקְרָבָה. אם אני מפחד מאש - אני אלך הכי רחוק ממנו.

אם כן, איך אנחנו מסבירים את פשר הדבר, שדווקא הבורא שכל מטרתו בבריאת העולם היא שנתחבר אליו - איך הוא רוצה שנירא ממנו?

שלמה המלך הרי אומר זאת בפירוש: סוף דבר הכול נשמע, את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור - כי זה כל האדם...

כל התכלית שלנו כאן בעולם - זה 'לפחד'...

אבל רגע, האם התכלית היא לא 'להתקרב'?! זה לא סותר?

השאלה הזו מגלה לנו שיש כאן רובד נוסף במושג ששמו 'פחד'.

כי אכן, יש פחד חיצוני שמרחיק ומנתק, פחד שמבריח אותנו מהרצון להתקרב. אבל זהו רק פחד חיצוני...

חוץ מאותו פחד מרחיק יש עוד פחד. פחד טוב. פחד נעים. פחד שרבי אהרן הגדול מקרלין מגדיר אותו כ'משוך נועם יראתך'... יראה נעימה...

זהו הפחד הפנימי.

פחד פנימי הוא פחד שמקרב אותנו אל השם. זהו רגש קדוש ואלוקי, מיוחד במינו. פחד שמלווה כל ידידות באשר היא, ואדרבה, ככל שהידידות קרובה יותר - כך גדול הפחד הפנימי והמקרב:

הפחד להפסיד את הקשר.

כשאני פוחד להפסיד את הקשר - הפחד הזה גורם לי עוד יותר לשמור את עצמי קרוב, עוד יותר לחפש דרכים להתקרב, עוד יותר להעריך כל רגע בקשר המיוחד הזה עם הדמות היקרה לליבי.

הפחד הפנימי הזה, המיוחד והטהור - זהו הפחד שהבורא רוצה שנגיע אליו. שנפחד לפספס את הקשר איתו.

במשך שנים הסתובבנו עם תחושת ביטחון. יש לנו מערכת 'רואה יורה'. יש לנו צבא מאומן מהחזקים בעולם. המדינות מחכות אצלנו בתור לקנות נשק. מי יכול עלינו...

תחושת הביטחון הזו ערערה לנו את הפחד מלהפסיד את הקשר. כי הנה, בסתר הלב יש מחשבה כזו: אפשר להסתדר לבד, הקשר הזה לא כל כך קריטי...

אבל הבורא לא מוותר עלינו. הוא רוצה אותנו הכי קרובים, הוא רוצה אותנו מחוברים, הוא רוצה שנעריך את החיבור הזה ולא נהיה מוכנים לפספס אותו בעד שום מחיר או תחושת גאווה לאומית...

מה עושה הבורא? מצלצל אלינו - - -

בהפתעה. באמצע חג. לפנות בוקר. קיבלנו את הצלצול. נכון, הצלצול הזה לא מגיע עם הקדמות, הוא מגיע פתאום. לא שאלו אותנו לפני כן. הבורא רצה את זה בדיוק ככה.

הוא שלח לנו רגש של פחד...

בבת אחת התערערה היציבות האנושית הטבעית. ופתאום מדברים איתנו על אגירת מים ומזון!

הפחד הזה הוא פחד חיצוני. פחד מרחיק. פחד מבלבל. אבל בתוכו, אם רק נפרק אותו ברגע של התבוננות, בתוכו טמון פחד פנימי, מתוק ומחבר!

הפחד הפנימי אומר: מה עושים עכשיו, מי יודע מה יהיה, אולי לא יהיה מה לאכול ולשתות, אולי יבואו טילים, מדברים אפילו על כמה מרצחים שעוד מסתובבים חופשי...

אבל רגע, רגע אחד: כיצד עכשיו אני כן חי? כיצד עכשיו יש לי מים, מי נותן לי עכשיו את הנשימות?

יש לי ידיד נפש! כל יכול, מרבה להיטיב, זן ומפרנס והיחיד שאפשר לסמוך עליו...

אז במקום לפחד מהטיל - עלי לפחד מאיבוד הקשר עם הידיד הזה!

אם אני מתמסר לפחד החיצוני - אני אוטומטית מאבד את הקשר איתו. כי פחד חיצוני זה אומר שאני לא סומך על הידיד, אני סומך על עצמי או על חוזק מלאכותי של רשות מדינית כזו או אחרת... ולכן כשהיציבות החיצונית מתערערת אני מתחיל לחשוש...

הימים האלה הם הזדמנות עבורנו, הזדמנות לגדול ולמנף את האישיות שלנו, הזדמנות להתחבר לממד הפנימי שלנו, למה שמעבר לרצון האישי ולפחדים החיצוניים.

הקדוש ברוך הוא הכניס אותנו לניסיון הזה, והוא נתן לכל אחד את כמות הפחד שאיתה הוא מסוגל להתמודד ("ומי שלא מסוגל להתמודד כל כך, הקדוש ברוך הוא שם אותו בבני ברק. הוא ידע שבפחדים של הדרום הוא לא יוכל להחזיק מעמד..."). בתוך כל טיפת פחד חיצוני - יש פחד פנימי.

אל לנו לשכוח:

יש לנו אבא טוב שדואג לכל מה שאנחנו צריכים כדי לחיות ולהתקיים בכל רגע ורגע!

(הרבי הוסיף שזה מה שקורה איתנו בשנים האחרונות, כל מיני מצבים של 'לא נודע'. מה הם כל המצבים האלה? אלה ה'עיקבותא דמשיחא', הם העקבות, סימני הדרך שהבורא מגיע אלינו. הרבי הסביר זאת בפסוק הנאמר בתהלים 'ועקבותיך לא נודעו', העקבות של הבורא כביכול - הם במצבים הללו של ה'לא נודעו'...)

*

כעת נעבור לצלול מהסוג השני: הצורך הנואש להתעדכן במה שקרה וקורה וצפוי לקרות.

הכמיהה לנייעס ולחדשות נובעות מכמה כיוונים. קודם כל זהו הרצון לשלוט על מה שקורה. להרגיש מעין תחושה ש'אני מכוסה עם כל המידע'. שנית, יש צורך פנימי באדם להרגיש התחדשות בכל רגע מחדש, להיות רענן ומעודכן, ולא להישאר שייך למוכר ולנדוש.

בפועל, מה שקורה עם מי שמחפש את החדשות ואת הפרטים המדויקים, שהוא נעשה אובססיבי לזה ומחפש כל העת לשמוע ממקורות חדשים ו'אמינים' יותר את מה שמתרחש 'באמת' בזירה.

ואם לא די בכך, הרי שהחרדות והפחדים בלב מתעצמים בכפל כפליים עם כל פרט ששומעים, אי אפשר להישאר רגועים ומתפקדים עם כל כך הרבה ידע שמרעיש במוח.

והכי גרוע מבחינתנו - זה גניבת הדעת שיש בזה. הידיעות והירידה לפרטים הם כמו רעשי רקע שמפריעים לנו מלהתרכז במשימה העיקרית העומדת לפתחנו: להשיב לשיחת הטלפון ולנצל את הפחד לחיבור נעים ומקרב אל השם...

ר' אשר הסביר זאת כך:

תחשבו על השטן שמסתובב בדור הזה, ורואה מולו כל כך הרבה תורה, ישיבות בלי סוף לכל הרמות, כל כך הרבה ארגוני חסד ויוזמות נפלאות, כל כך הרבה יראת שמים והתחזקות...

מבחינתו, זה סוף העולם.

כי ממה השטן חי? מאיפה הוא מקבל כוח לחיות? מי נותן לו מזון? זה האדם, על ידי הנפילות שלו - הוא מעביר את החיות האלוקית שקיבל לצורך התקדמות והתחברות, הישר ללועו של השטן המרוצה...

אבל כעת, השטן כלל לא מרוצה. הוא רעב. הוא משווע לפיסת חיות, אחרת - הוא יגווע ברעב ובחוסר כוח. לכן, השטן יוצא עכשיו למלחמת חייו. המלחמה האחרונה שלו מבחינתו, והוא משקיע את כל הכוחות שלו בדבר הזה:

השטן אינו טיפש. הוא יודע על שיחות הטלפון האישיות שאנחנו מקבלים מהבורא. הוא מודע היטב לאיכות של החיות שמסתתר בתוך הפחד והרגשות בעת מלחמה. הוא משווע לקבל את הכוח הזה...

מבחינתו, זוהי מלחמה של חיים ומוות: אם האדם יקלוט את המסר האלוקי וישתמש עם החיות הזו לחיבור ולחיזוק של עצמו ושל אלפי אנשים שסביבו ומסתכלים איך הוא מגיב לאירועים - המשחק מבחינתו הסתיים...

לכן השטן מציב כל כלי נשק אפשרי, כל תותח שקיים אצלו בארסנל. הוא נתון במלחמת קיום שתכליתו אחת - לגנוב את דעתו של האדם, לתת לו להתעסק עם מה אמר ההוא ועם מה מתוכנן מחר, ולמה לא מגיבים ואיך יכול היה לקרות מחדל חמור כזה ומה עם התצפיתנים ומי אשם ומי יעוף מהכיסא - העיקר לא להתעסק עם העיקר. עם המסר. עם החיות. העיקר לא לנצל את ההזדמנות לחיבור...

ואז, אומר ר' אשר, כשאדם מתעסק עם דיבורים מיותרים וחסרי תועלת על האויב, הוא בעצם מעביר את החיות שלו - לאויב! הוא מעניק להם את המתנה הכי גדולה!

לכן, השאלה שאמורה לעמוד מול עינינו ברגע של חולשה ושל רצון עז לדוש בהתרחשויות, היא אחת ויחידה:

האם אני רוצה להתקשר לריבונו של עולם - או להתקשר לנייעס?

לאן הכיוון שלי בחיים? מה חשוב לי יותר?

זה או שאני מנצל את התקופה הזו לחיבור ולמינוף - או שאני ממשיך להיות עסוק עם עדכונים דרמטיים שבדרך כלל מתבררים כלא כלום...

כמובן שכאן עולה שאלה: מה, וכי לא אהיה מעודכן בכלום? וכי אתנתק מהעולם?

(אחד הנוכחים בשיעור שאל זאת בצורה חריפה יותר - "איך אדע על מה להתפלל?". המבט של הרבי בתגובה, הספיק יותר מאלף מילים...)

אל דאגה. מה שהבורא רואה לנכון שתדע - אתה כבר תדע! אנשים מדברים, אתה שומע, אתה יודע פחות או יותר על מה מדובר... אבל למה להיכנס לפרטים? למה להיכנס למתח הזה של מה יקרה מחר ובעוד חמש דקות והאם הצבע האדום היה רק על אשקלון או גם על בת ים? למה זה יועיל?

ובפרט, אמר הרבי, שהיום אנחנו יודעים טוב מאוד שהמידע הזורם בכל ערוצי החדשות למיניהם - הכול מהונדס. אף אחד אינו מספר את האמת כולה, מתחוללת כאן לוחמה פסיכולוגית גדולה, ואת הפרטים האמיתיים לא יספרו לך גם בעוד חמישים שנה. כפי שאנחנו כבר יודעים ממלחמת יום הכיפורים ומעוד ועוד... אז בשביל מה, מה שמספרים לך - זה ממילא לא האמת הצרופה...

ולגבי הצורך בהתחדשות, ובכן, אם חשובה לנו ההתחדשות, למה אנחנו עסוקים עם העבר? הרי מה שקרה לפני רגע או לפני יממה - התרחש בעבר, זה כבר לא 'חדש'...

הדבר החדש היחיד - הוא רגע ההווה. אם נהיה עסוקים איתו, עם החיות המסתתרת בתוכו, עם הדיבור האישי של הקדוש ברוך הוא איתנו - או אז נהיה באמת מלאי התחדשות ורוגע...

לסיום, המליץ הרבי להסתובב עם ספר תהלים כל העת, וכשמרגישים פחד או כשיש רגע פנוי - פשוט לשלוף אותו מהכיס ולעשות דבר מועיל באמת. להתפלל.

יו"ל ע"י 'נקודות טל אור' - ספינקא, ע"פ הבנת הכותב. ניתן לקבל ככית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או ככתובת המייל: a0504171897@gmail.com